

Sıradan Hayat / dedektif hikaye

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Sıradan Hayat / dedektif hikaye HİKAYE: SIRADAN HAYAT

Zehra tükenmiş halde çaresizce buzdolabının kapısına dayadığı titreyen vücudunu, tıpkı kor aleve atılmış maden gibi eriyerek, yavaşça yere bıraktı. Oysa yanağındaki çürümüş morluk henüz silinmeye başlamıştı. “Kapıya çarptım güzel kızım” diye söylemişti endişeli gözlerle bakan beş yaşına yeni basmış kızına. Mutlak ki; kendisinininki gibi kötü yazgısı olmasın, hiç ağlamasın, hep gülsün diye bizzat koymuştu ismini. Gülperi. Anlaşılan, yarın yenilenen taze morluklara yeni taze yalanlar gerekecekti. Patlayan dudağından sızan kanı durdurmak için ağzına dayadığı peçete kıpkırmızı olmuştu. Acımasızca ve ardı ardına gelen darbeler mi, yoksa kızı çığlıklarını duyup uyanmasın diye dişleriyle ısırması mı parçalamıştı dudağını hatırlamıyordu.[1] Artık bunun pek bir önemi de yoktu. Yalnızca filmlerde görmüştü o dudağın bir başkasına sevgi ile değdiğini.

Henüz on dördüne yeni basmıştı, babası yaşındaki o adamı evlerinde gördüğünde. Ablasının eşarbını çekiştirip telaşla kulağına fısıldamıştı. “Bu amca ile mi evleniyorum?” Evdeki baba şiddetinden belki kurtulurum diye, koca olarak seveceğinden değil de ihtimal babasının yerine koyacağından gönlü razı olmasa da ümitvar çıkmıştı beyaz gelinlikle evden. O adamın hayalindeki baba olmadığını ve olamayacağını, şefkatle kendisini saracağını düşündüğü kolların şehvetle bedenini mengene gibi kavradığında anlamıştı. Şimdi çöküp kaldığı yerde, nedense kabus dolu o ilk geceyi anımsadı. Titremeler içinde ağlamaya mecali kalmayana kadar ağladı. İçine içine, sessizce haykırarak ağladı. Akan göz yaşları yüzüne bulaşan kanı temizleyene kadar ağladı. Belki Gülperi’si

olmasaydı kendince çoktan kurtuluşu bulacaktı. Baba kucağına değil de Allah'ın kucağına sığınacaktı boynuna geçireceğiilmek ile...

Soğudukça etinin sızlamaya başladığını hissetti. Görünen o ki, yarın yine doğrulamayacaktı yataktan. Yediği dayak yine çok basit bir sebeptendi. Gerçi dayağın geçerli bir sebebinin olup olamayacağına da aklı ermiyordu ya, neyse... Akşam gelen misafirlere hizmeti sırasında, o kadar adamın yanında kahkaha atarak gülmüştü. Aynı hafif kadınlar gibi. Ve masada üzerine dikilen o iki gözden anladı gece sonunda başına gelecekleri. Misafirleri uğurlayıp, masayı toplarken birden savrulan yumruklar karşısında dolabın köşesine sıkışan sadece bedeni değildi. Hayalleri, umutları, çocukluğu, belki de hayatıydı.

Dolabın kapağından destek alarak sarsılmış bedenini güçlkle ayağa kaldırdı. Heryeri sızlıyordu. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerle etrafa bir süre daha boş boş baktı. İsmail henüz evden çıkmamış, içerde çimento fabrikasındaki vardiyasına yetişmek için hazırlanırken, bir yandan da okkalı küfürler savurmaya devam ediyordu. Hıncını alamamıştı anlaşılan. Öyle ya, tüm arkadaşlarının içinde küçük düşmüştü. Karısının gülmesiyle odadaki tüm o imalı gözler kendisine dönmüştü. Döverek terbiye edememesine canı sıkılıyordu. Dayaktan da anlamıyordu kadın. Bu sefer de hak etmişti. İşyerinde binbir zorlukla çalışıyor, usta başının hakaretlerine boyun eğiyordu. Nefsine bahşedilen tüm sabırı orada kullandığından olsa gerek, evde sabır gösterecek hali yoktu.

Ürkek bir şekilde kendi evinde korkarak adımlarını atan Zehra, banyoya güçlkle atmıştı kendini. Şükür ki koridorda karşılaşmamıştı kocasıyla. Birkaç tıkırtıdan sonra sert bir kapı sesiyle bu gece üzerine kapanmıştı Zehra'nın. Hemen elini yüzünü yıkayıp bir koşu kızının odasına girdi. Bu iyiydi. Korktuğu olmamış, kızı o kadar sese rağmen uyanmamıştı. En büyük korkusuydu dayak yerken kızına yakalanmak. En azından bugünlük sakındığı başına gelmemişti. Derin bir nefesle içine

çektiği evlat kokusunu uykusuna katık edecekti Şimdi. Sadece ikisinin olduğu mutlu bir rüyaya dalmak üzere yerdeki döŐeđe, kızının yanına iliőtli.

Sıradan hayat

İsmail'in ayaza çeken havada ısınmak için hızlanan adımları gecenin sessizliğinde köhne apartmanların arasına sıkışmış sokakta yankılanıyordu. Servise bineceği durağa kadar sokak lambalarının tümüyle kapalı olması daha yarım saat önce evde korku salan adamı tedirgin etmişti. Çocukluğundan beri karanlıktan korkardı. Ne zaman karanlığa girse Kur'an kursundaki hocasının onu kömürlüğe tıktığı günler geliyordu aklına. Karanlıkta vücudunda adeta bir örümcek gibi dolaşan kıllı eller.[2] Bir besmele çektikten sonra mırıldanarak okuduğu türkü ile korkusundan uzaklaşmaya çalışsa da, zifiri karanlığa bulanmış sokakta ne yankılanan ayak seslerini ne de korkusunu bastırabiliyordu. O hızlandıkça, kendisini takip eden o karanlık ses de hızlandı. Sanki ses giderek yaklaşıyordu o kaçmaya çalıştıkça. Ve birden durdu karanlığın ortasında. Etrafına ne kadar erkek gözükürse o kadar iyiydi ve bildiği en büyük erkeklik kabalıktı. Okkalı bir küfür sonrası genzinden kükreyerek çıkardığı tükürüğünü kaldırıma doğru savurdu. Çok değil, yüz-yüz elli adım sonra karanlık son bulacaktı. Saatini kontrol ettikten sonra on dakika sonra gelecek servis minibüsünün durağına doğru tekrar hızlandı. Ve ses de onunla birlikte hızlandı. Kovalamaca tekrar başlamıştı. Korkacak nedenleri olan iyi insanlar kadar kötülerinin de sığınacakları bir yaratıcısı vardı. Zehra'nınki ile aynı mı bilinmez, İsmail de kendi tanrısının merhametine sığınıp içini ferahlatmak için üç Kulhüvallahü ve bir Elham okudu. Gözünü sokağın en sonundaki lambanın aydınlattığı kaldırımdan ayırmadan yürüyordu telaşla. Ama bu sefer ses kendisinden daha da hızlı ilerler olmuştu. Adımlarıyla yankısı arasında uyumsuzluk vardı. Yine aniden durdu, sonuna yaklaştığı karanlığın içinde. Ve peşinden yankılanan ses de durdu. Ancak bu sefer üç adım sonra. Ters giden bir şeyler vardı gece gece.

Arkasına dönüp baktı bir şeyler görebilmek, belki de daha doğrusu görmemek umuduyla. Sadece karanlık. Buna sevinmeli miydi kaygılanmalı mı bilemedi. Servisin kalkacağı durağa varıp ta vardiya arkadaşı Sefer'i orada beklerken görünce içene girdiği korku iklimi bir anda dağıldı. Selam verip yanına ilişti.

Zehra yataktan nasıl kalktığını bilemedi. Kapı kırılacakmışçasına inatla çalınıyordu. Korku içinde doğruldu. Kapının eşiğinde dikilen kızına el işaretiyle beklemesini söyledi. Sonra ise çatallaşan boğazından çıkan ürkek sesiyle bağırmaya çalıştı:

"Kim o?"

"Açın polis."

"Polis mi? Hayırdır inşallah Memur Bey n'oldu ki?"

"İsmail Mollaoğlu'nun evi burası değil mi? Lütfen kapıyı açar mısınız?"

Zehra korku ve heyecanla irkildi. İsmail'i soruyordu polis. Yine mi başını belaya sokmuştu bu adam? Birkaç sene önce de cebinde bir iki paket esrarla yakalanmıştı polise. Bir süre içerde kaldıktan sonra salıverilmişti. İşe de köydeki muhtarın akrabaları sayesinde yerleştirilmişti. Polisler kapıyı hala çalıyordu. Kapının deliğinden bakmaya cesaret edebilmişti sonunda. Üniformalıları görünce merakı iyiden iyiye arttı.

"Açıyorum hemen."

Çıkarken İsmail'in dışardan kitlediği kapının anahtarlarını aradı duvara asılı hırkasının ceplerinde. Şıngırdayan kilit seslerinin ardından açılan kapının dibinde esmer, karga burunlu ve simsiyah gözlü memuru görünce istemsizce bir adım geri attı genç kadın. Adam da genç ve güzel kadının hırpalanmış yüzünü görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

"Buyrun, sizi dinliyorum."

“Kocanız, İsmail bey maalesef iş kazası sonucu hayatını kaybetti. Kimlik tespiti için bizimle Adli Tıp’a gelmelisiniz.”[3]

Dizlerinin bağı çözülen kadın olduğu yere yığılıverdi. Sevdiği için değildi bu yıkılış. Çaresizlik içinde kaybolacağı içindi. Gözyaşlarına boğulmasına sebep olan üzüntü değildi. Hatta sevinmişti bile bu habere. Ama ya bundan sonrası?

Kazadan kıl payı kurtulan Sefer, olay yerinden apar topar ifadesine başvurulmak üzere emniyete götürüldüğünden üzerindeki iş önlüğünü bile çıkaramamıştı. Nöbetçi komisere olanı biteni anlatırken biraz önce can veren kendisi de olabileceğinden midir, arkadaşının yanarak can verişini izlemesinden mi bilinmez, hâla titriyordu.

“Bir bardak su getirin,” dedi yanındaki memura ve devam etti komiser, “Şimdi sakın sakın anlat kardeşim, seni bu halde getirdik fakat tutanakta mutlaka ifadene başvurmamız gerekiyor. Birazdan savcı bey de intikal eder.”

Sefer şokun etkisinden sıyrılıp hatırlayabildiğince olayı anlattı. Üretim kazanında meydana gelen sıkışmadan dolayı şişleme yaparak siklonlara müdahale edişlerini, siklonlardan aşağı yayılmaya başlayan bin küsür derecelik çimento malzemesini ve basınçla patlayan kazan kapağını dili döndüğünce anlattı. Bu, sıklıkla meydana gelen bir arızaydı. Aslında kazanın soğumasını bekleyip müdahale edildiğinde pek riskli bir işlem değildi fakat üretim sahasında işlerin durmasına ve hedeflenen hacmin altında kalınmasına sebep olduğundan bu durumlara hemen müdahale ediyorlardı. Aksi takdirde fabrika müdüründen hepsi paparayı yerdi. Bu kısmı ifade verirken anlatmadı. Komiser “Geçmiş olsun, başın sağolsun,” diyerek Sefer’i savcı ifadesine başvurmak isterse tekrar çağırmak üzere evine gönderdi.

Acı olayın üzerinden bir ay kadar süre geçti. Zehra, kızı Gülperi’yle birlikte eşinden kalan emekli maaşıyla aynı evde

yaşamaya devam ediyordu. Üstelik karşı apartmandaki memur komşusu Fatma Hanım'ın on aylık bebeğine gündüz bakıcılık edip ek gelir de kazanmaya başlamıştı. Korktuğu gibi olmamış, İsmail'in ailesi bırakın peşine takılmayı, neredeyse kendisiyle tamamen irtibatı koparmıştı.

Yere serdiği örtünün üzerindeki siniyi bir hamlede kaldırıp akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamak üzere mutfığa geçtiği sırada kapı çaldı. Zehra bu saatte kimin geleceğine anlam veremediğinden "Hayırdır inşallah," diyerek elinin yaşını eteğine silip kapıya yöneldi.

"Kim o?"

"Benim Zehra. Sefer."

Zehra hem şaşkınlık hem de telaş içinde kapıyı açtı.

Sefer hiç girizgâha gerek duymadan yekten lafa girdi. "Destursuz geldim. Kusuruma bakma. Müsaitsen bi girem de iki kelam konuşak Zehra."

Kızını, hemen döneceğini söyleyerek üst komşusuna emanet eden Zehra, şimdi karakolun karşındaki kaldırıma oturmuş gözyaşları içinde ne yapacağını düşünüyordu. Bir hışımla buraya kadar gelmiş fakat yolda kafasında dolaşan fikirleri başından atamadığından kararsızca kaldırımda çöküp kalmıştı.

Akşam akşam kapısına dayanan Sefer, İsmail'in aslında bir kaza sonucu değil, planladığı bir hadise sonucu öldüğünü, bunu da kendiyile evlenebilmek için nasıl yaptığını Zehra'ya tüm detayıyla anlatmıştı. Zehra'nın artık ikna olup olmaması umurunda değildi ama tüm bu fedakarlıkları ikisi için yaptığını göz yaşları içinde söyleyip durdu. Artık birlikte olmaları için hiç engel kalmamıştı. Sefer aynı vardiyada çalıştıkları İsmailgil'in evine sıklıkla gider gelirdi. Olayın ceryan ettiği gece de misafirlerin arasında o da vardı. Zehra'ya uzun zamandır sevdalanmış, her geldiğinde kızın yüzünde-gözünde beliren morluklara ve İsmail'in davranışlarına

tahammülü kalmamıştı. 0 gece fabrika kazanının basınç ayarını değiştirip siklonlarda sorun yaşanmasına bilerek sebep olmuştu. Her şey planladığı gibi gitmişti. 0 vakitte üretim sahasında bir tek ikisi vardı. Güvenlik için fabrikaya konan kameraların uzunca bir süredir kayıt almadığını çok zaman önce öğrenmişti. Ola ki, bir iş kazası yaşanır da işçi ailesi ve Çalışma Bakanlığı fabrikaya dava açarsa, kayıtları delil olarak talep edeceklerini bildiğinden, fabrika müdürünün kamera kayıtlarını durdurduğunu bizzat görmüştü. Kayıt olmayınca, sağ kalan işçiler de ekmek kapılarını kaybetmemek için müdür ne isterse o yönde ifade veriyorlardı. Bu defa olayın tek şahidi olan Sefer vermişti ifadeyi ve bir kovuşturmayaya bile gerek duyulmamıştı.

Zehra oturduğu kaldırımdan usulca doğruldu, karakolun aksi yönüne, vefa borcunu ödeyeceği yeni hayatına, eve doğru yürüdü.

[1] Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı tarafından gerçekleştirilen Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet Araştırması 2014 sonuçlarına göre; ülke genelinde yaşamının herhangi bir döneminde eşinden veya birlikte yaşadığı kişiden fiziksel şiddete maruz kalan kadın nüfus oranı %35,5'dir.

[2] Türkiye İstatistik Kurumu'nin (TÜİK) "Güvenlik birimlerine gelen veya getirilen çocuklara" ait verilerine göre, Türkiye'de 2014 yılında bin 377'si erkek, 9 bin 718'i kız çocuğu olmak üzere 11 bin 95 çocuk cinsel suçlara maruz kaldı. Cinsel suçlara maruz kalan çocukların yüzde 57,6'sını 15-17 yaş grubu, yüzde 23,9'unu 12-14 yaş grubu, yüzde 18,5'ini ise 11 yaş ve altındadır.

[3] İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği meclisi istatistiklerine göre 2015 yılında Türkiye'de 1730 işçi, iş kazalarında hayatını kaybetmiştir.

Ulaş ÖZKAN,
Emrah POYRAZ.

